

«Мълчи . . . мълчи . . . Аліяга, рече ѝ майка ѝ, като я зави съ раскжсаната ѝ покрывка; този господинъ нищо не вѣрва отъ тѣзи работи, както не вѣрва нито самъ господинъ полицмейстерътъ, който иска да ны държи въ затворъ, споредъ волята си, за да ны има подъ властѣта си.

— Наистина ли? попыта Пикильо.

— Таквази заповѣдь имама, отговори единъ отъ жандармытъ.

— И тѣзи господа, рече бабичката, за разноскытъ си искать да земѣтъ съкровището ни, китарата и огледалото на дѣщеря ми. Но нема да ги намѣрѣтъ тамъ дѣто съмь ги скрѣла.

— Ще видимы, рече жандарминътъ; а между туй, господине, съ позволеніето ви, да испълнимъ заповѣдытъ си.

— Напротивъ, ще ми позволите да ви са упрж, отговори Пикильо съ мжжъкъ гласъ, до като извѣстѣ работата на Н. Превѣсходителство донъ Жуана д'Агвилара, намѣстника Наварскый, на когото имамъ честь да съмь единъ отъ неговытъ писари.»

Щомъ чухъ достопочтенното туй име, тримата жандармы си наведохъ едновременно главытъ, като са сепнжжъ отъ единъ нечаянъ страхъ.

«Но понеже найпърво трѣба, приложи Пикильо, да си земе господинъ Петръ Діазъ киритѣ, ето длжимытъ нему десеть дукаты и единъ дукатъ повече за разноскытъ. Колкото за сѣко друго азъ са поручавамъ за тѣзи жены: и първо, ще чуѣж какво иматъ да ми кажѣтъ, послѣ ще си направѣж изложеніето за Намѣстника, въ присѣтствіето и на самага полицмейстера, ако иска да доде . . . можете да го предизвѣстите.»

Жандармытъ зехъ парытъ, поклонихъ са и като слѣзвахъ изъ стълбата, викове радостны, които стѣгахъ чякъ до найгорнія катъ, свидѣтельствувахъ по чудванъето имъ.

Първый пжтъ сега предприемаше Пикильо да покровителствува другытъ, първый пжтъ на живота си той испытваше що е власть и я упражняваше. Най-